

Phần 14

Chương 40

Bình An

Dọc theo đường đi, cái miệng nhỏ nhắn của Úy Tuệ chưa từng nghỉ ngơi, lái nhai giống như không biết mệt.

Dù sao nói chuyện không cần bỏ tiền, còn có một người nghe sẽ không nói chen vào, nàng rất đặc ý, từ mỹ thực đến mỹ nam, rồi đến kiếp sống bi thảm hai mươi lăm năm của nàng, thế mà không gặp được một nam nhân vừa ý, bực mình, cuối cùng lại trở về với mỹ thực.

Nói đến cực kỳ vui vẻ.

Úy Như Tuyết ngẫm tổng kết giúp nàng, cả đời nha đầu này chỉ có hai mục đích, mỹ thực và mỹ nam, so sánh hai cái này với nhau, hình như sức nặng của mỹ thực lớn hơn một chút.

Chỉ là, có nha đầu kia ồn ào, đoạn đường buổi tối cũng không còn buồn tẻ.

Trời gần sáng, cuối cùng hai tỷ muội cũng bình an về tới Úy phủ.

Chỉ là, lúc này Úy phủ im ắng, chỉ trừ bỏ viện của Úy Tuệ.

Trong phòng Úy Tuệ còn đốt đèn, bốn đại nha hoàn đang bận bịu tranh cãi về việc có nên nói cho Công chúa Minh Ca biết hay không, trong đó còn kèm theo Thọ Nhi trách cứ Đào Nhi vô dụng, Đào Nhi uất ức khóc nói, nếu tiểu thư xảy ra chuyện không may, nàng cũng không sống nổi nữa.

Sau đó, lại xuất hiện một giọng nói của nam nhân, hình như bị mấy nữ nhân này âm ỉ không chịu nổi nữa, quát một tiếng: “Câm miệng hết cho ta, nghe Bôn vương. Thân thể của phu nhân các người không khỏe, lỗ như nghe được tin tức đó không chịu nổi lại càng thêm phiền. Như vậy, các người tìm Thượng Quan quân gia tới, để cho hắn thăm phách người tìm xem. Bên này Bôn vương cũng sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp cứu người. Về phần mấy người các người, cũng không được đi, ở nhà chờ, ngộ nhờ tiểu thư các người trở lại thì...”

Cho tới lúc này, Tiêu Diễm vẫn cảm thấy lời nói của Quân Phi Sắc có thể tin mấy phần, một người cơ trí như Tuệ muội muội, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, hiện trường không có thi thể của nàng chính là chứng minh tốt nhất.

“Thật sự, tiểu thư có thể trở về sao?” Đào Nhi nâng ánh mắt khóc sung đỏ lên, tội nghiệp nhìn Tiêu Diễm.

Trong miệng Tiêu Diễm đắng chát, vừa định gật đầu, cửa bị một đập đá văng.

Úy Như Tuyết công Úy Tuệ tiến vào.

Ồ... Mọi người mở to hai mắt nhìn hai tử muội này, tức thì có loại ảo giác trời đất quay cuồng.

“Này, ta đã trở về, có vui hay không? Có ngạc nhiên hay không?” Nhìn bộ dạng ngu ngốc của mấy người, Úy Tuệ nằm trên lưng Úy Như Tuyết đùa dai, hoa chân múa tay giả bộ đáng yêu, muốn làm dịu không khí bi thương trong phòng.

Nào biết, đầu nàng quá hưng phấn, hoàn toàn quên mất tính tình bất định quái đản của sát thủ tử tử.

Nàng vừa dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Như Tuyết lạnh lẽo, nhẹ buông tay, khiến cho nàng ngã từ trên lưng xuống đất, cái mông chạm đất.

“Ai nha, tiểu thư.” Lúc này mấy nha hoàn mới giống như được giải trừ ma pháp, gân như là nhào tới.

“Người làm gì vậy? Sao lại ném ngã tiểu thư chúng ta.” Đào Nhi tức giận nhìn chằm chằm Úy Như Tuyết, chính nàng ta ném tiểu thư vào trên người thích khách, thật đáng ghét.

Úy Như Tuyết cũng chưa từng nhìn nàng, chỉ nhàn nhạt nhìn Úy Tuệ một cái, thấy nàng được nha hoàn dìu, nhếch miệng cười ngây ngô nói không có việc gì thì xoay người đi ra ngoài, chỉ để lại cho mọi người bóng lưng lạnh lùng.

“Hừ, cứ đi như thế? Còn chưa nói rõ ràng mọi chuyện đấy.” Đào Nhi nhìn bóng lưng của nàng, không vui lắm lắm.

Úy Tuệ cũng quán chần chạy theo đến cửa: “Tử, tử gấp gấp như vậy làm gì? Buổi tối ngủ ở chỗ của ta này.”

Rất không dễ dàng gặp được một tử muội tốt ở hiện đại, nàng còn có rất nhiều lời muốn tâm sự với nàng ấy đấy.

Ai ngờ, Úy Như Tuyết vừa nghe lời ấy, bước chân tức thì sinh ra gió, trong chớp mắt đã biến mất.

Úy Tuệ nháy mắt, kinh ngạc hồi lâu, sát thủ tử tử ghét bỏ mình sao? Hay là... Vì sao, nhìn bóng lưng rời đi của nàng lại thể lương như vậy.

Nhưng không chờ nàng cảm khái, Tiêu Diễm và mấy nha hoàn đã sớm vây nàng lại hỏi han, làm cho nàng đỡ khóc đỡ cười, chỉ đành phải hơi vén góc chăn, đá đá chân nhỏ trần trụi.

“Các cô nương, mau mau lấy giày mang vào, lạnh muốn chết.”

Lúc này mấy nha hoàn mới thành người đáng tin cậy, lấy giày lấy giày, nấu nước nấu nước, làm cơm làm cơm.

Tiêu Diễm là một đại nam nhân, sẽ không hâu hạ người, nhất là vừa mới nhìn thấy bàn chân trần xinh xắn tinh xảo của Úy Tuệ lộ ra, mặt nóng hổi, bình thường thích nhất nhìn Tuệ muội muội, lúc này thậm chí ngay cả đuôi mắt cũng không dám đảo, chột dạ lại khổ sở, chỉ ngây ngốc đứng một bên, không có ý muốn rời đi.

“Rót ly nước.” Úy Tuệ tắm rửa qua loa, đổi xiêm y sạch sẽ, bởi vì sợ lạnh nên vẫn quần chân đi ra, nhìn thấy Tiêu Diễm dựa vào mép bàn, thuận miệng phân phó Đào Nhi đi theo ra ngoài.

Nào biết Tiêu Diễm nghe nói thế, “A...” một tiếng, vội cầm chén rót nước cho nàng, lúc đưa cho nàng thì ánh mắt nhìn mặt nàng, lại chột cú đầu thấp xuống.

“Sao vậy?” Úy Tuệ nhận nước, tò mò nhìn hấn.

Tiêu Diễm đỏ mặt tía tai, lầm bầm: “Tuệ muối muối uống nước.”

“Ừ, huynh uống không?” Úy Tuệ ngồi xuống, uống một hớp, lại hỏi hấn.

Tiêu Diễm lắc đầu, nhưng thấy nàng đưa chén tới, lập tức đưa tay nhận lấy, hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch số nước còn sót lại trong chén của Úy Tuệ.

Úy Tuệ trợn mắt há mồm nhìn, nàng vốn là giơ cái chén muốn nói, nước này lạnh, muốn Đào Nhi cho đổi nước nóng, ai ngờ kẻ ngốc này lại hiểu sai ý.

Đào Nhi mặt không đổi sắc nhận ly không trong tay Tiêu Diễm, lại rót một chén khác cho Úy Tuệ, trong nháy mắt cúi đầu, nhin không được cười hì hì.

Không lâu sau, hai người Diễm Nhi và Hỉ Nhi làm một bàn rượu và thức ăn, bung lên.

“Tiểu thư, người mau nếm thử, đều là ngày thường người thích ăn.” Thọ Nhi cầm bát đĩa, ân cần thay nàng chia thức ăn.

Một bàn đồ ăn này có mặn có chay, sắc hương vị đều đủ, vừa mới ra lò, nóng hôi lại còn tỏa ra mùi thơm, thật sự đánh thức con sâu thèm ăn trong bụng.

Úy Tuệ nghe bụng rất không có tiền đồ kêu ọt ọt, nhưng nàng vẫn chống lại hấp dẫn, không có ăn trước, mà để cho Đào Nhi phân ra mỗi thứ một nửa, nhân lúc còn nóng đưa cho Úy Như Tuyết.

Đào Nhi vốn không muốn, nàng còn nhớ Úy Như Tuyết đã đẩy tiểu thư về phía kẻ thù.

“Nha đầu chết tiệt kia, hôm nay nếu không có tỷ tỷ, tiểu thư nhà ngươi có thể không trở về được.” Úy Tuệ liếc nàng, sau đó, tự mình lấy đĩa cá chép chua ngọt đặt vào trong hộp đựng thức ăn.

“Tiểu thư, con cá này nấu rất cực khổ.” Diễm Nhi có chút không nở.

“Tỷ tỷ gầy như vậy, cần phải bồi bổ.” Trong chốc lát món ăn trên bàn ít đi hơn phân nửa, mà hai hộp đựng thức ăn lớn thì đầy ắp, Úy Tuệ hài lòng, cười đưa mấy thứ này cho Đào Nhi và Hỉ Nhi.

“Phải đích thân đưa đến tận tay tỷ tỷ, biết không? Cũng không thể để cho những người trong viện của tỷ ấy nhận thay.”

Mặc dù nàng biết, Úy Như Tuyết sớm sửa trị những hạ nhân đó cho ngoan ngoãn, nhưng chỉ sợ trên mặt chịu thua, trong lòng không phục.

Trời còn chưa sáng, mặc dù những hạ nhân kia nhận được đồ, không nói cho Úy Như Tuyết, trở về lại tự mình ăn hết, họ không nói, người khác cũng không biết.

Hắc hắc, Úy Tuệ rất đặc ý tâm tư cẩn thận tỉ mỉ của mình, thấy hai nha hoàn đi, nàng vẫn chưa yên tâm bồi thêm một câu: “Một lát tự tay giao cho tử tử, nhìn nàng ăn xong mới có thể trở về đó...”

Chờ hai người Đào Nhi đi xa, lúc này Úy Tuệ mới “oa” một tiếng, trực tiếp đứng, cầm đũa lên gắp một miếng thịt lớn nhét vào trong miệng.

Mẹ ơi, nàng đói bụng lắm rồi. Mà lúc đó, Úy Như Tuyết cũng trở về viện của mình, vắng lặng không một tiếng động, sợ là mấy người hạ nhân kia của nàng đang ngủ say sưa, dĩ nhiên sẽ không chú ý chủ tử là nàng cả ngày không có ở nhà, chỉ sợ nếu họ biết nàng xảy ra chuyện, vui mừng còn không kịp đây chứ.

Cười lạnh, Úy Như Tuyết trở lại phòng mình, cũng không nấu nước nóng, chỉ dùng chút nước lạnh rửa mặt chải đầu, đổi xiêm y sạch sẽ xong chuẩn bị ngủ.

Lúc này, hai người Đào Nhi và Hi Nhi tới, còn mang theo thức ăn nóng hổi.

Trong phòng, Úy Như Tuyết không tính mở cửa, chỉ nói: “Cám ơn ý tốt của tiểu thư các người, ta không đói bụng, mang về đi.”

Đào Nhi vội nói: “Tiểu thư nói, Đại tiểu thư gầy, cần bồi bổ, còn nói, phải giao mấy món ăn này vào trong tay của người, nhìn người ăn, hai nô tỳ mới có thể trở về.”

Trong phòng, Úy Như Tuyết ngồi ở đầu giường nghe nói, thật lâu chưa lên tiếng trả lời, chỉ hơi nghiêng đầu, xuyên qua cửa sổ mở toang, nghiêng nhìn bầu trời xanh trắng, cơn gió lạnh thổi vào, nàng lại không cảm thấy lạnh.

“Đại tiểu thư.” Ngoài cửa, hai người Đào Nhi thấy không có động tĩnh có chút nóng nảy.

“Đề ngoài cửa đi, lát ta ra lấy.”

Chương 41

Thất Vọng

Đoán đoán người Tiêu Diễm cũng đói bụng rồi, Úy Tuệ nhiệt tình mời mọi người trong phòng, sau đó ăn mỹ thực thỏa thích.

Bởi vì lúc trước Thọ Nhi cũng đã dùng bữa chung với nàng, hiện tại cũng không còn mất tự nhiên nữa, chủ tử vừa phân phó thì từng người tự giác mang cái ghế tới đây ngồi xuống ăn.

Mà trong lòng Tiêu Diễm càng thêm kích động, dường như đây là lần đầu tiên Tuệ muội muội mời hẳn ăn cơm, thật tốt.

Mọi người ăn cơm xong, trời cũng sáng hẳn.

Nhìn Tiêu Diễm còn không có ý tứ rời đi, Úy Tuệ đành phải ngáp, nói buồn ngủ quá, không thể bồi hẳn, cũng đuổi hẳn trở về phủ nghỉ ngơi.

Phía trước nói không có thể bồi hẳn, Tiêu Diễm rất mất mát, phía sau, nàng còn nói hẳn vất vả một ngày một đêm, đôi mắt đỏ ngầu, nhất định là rất vất vả, nhìn rất đau lòng, nếu hẳn không trở về nghỉ ngơi, về sau sẽ không để ý tới hẳn, lúc này Tiêu Diễm mới hài lòng rời đi.

Chờ hẳn vừa đi, làm sao Úy Tuệ còn có nửa phần mệt.

Có thể do một ngày một đêm trải qua quá nhiều biến cố, lúc này Úy Tuệ chẳng những không mệt, ngược lại giống như cần thuốc lắc, tràn đầy tinh lực, bắt đầu phân phó mấy người Thọ Nhi lục tung thu thập Cổ ngọc.

Mọi người không rõ nàng muốn làm gì, nhưng tiểu thư muốn làm như vậy, họ dĩ nhiên phối hợp.

Kết quả là lấy ra toàn bộ những vật có liên quan đến ngọc, trưng bày từng món trước bàn.

Lần này Úy Tuệ có thể tính là mở mang tầm mắt, nhiều ngọc bội, ngọc khí (vật làm bằng ngọc), ngọc sức (trang sức bằng ngọc), còn có sợi roi của nàng có chuỗi làm bằng dương chi bạch ngọc, hắc, chẳng lẽ Úy gia này khai quặng ngọc hay sao? Có tiền có thể tùy hứng nha.

Đầu năm nay, ngọc tốt một chút có thể quý hơn vàng bạc.

“Được rồi, tất cả đều gói lại cho ta.”

Thọ Nhi vừa thận trọng phân loại đóng gói, vừa tò mò hỏi: “Tiểu thư, gói những thứ này lại để muốn làm gì?”

“Ta cũng không biết.” Úy nhưng mi, đợi các nàng gói lại tốt lắm, đứng dậy: “Đi, mang theo những thứ này đến tìm Đại tiểu thư.”

“A?” Đào Nhi giật mình: “Tiểu thư muốn đưa những thứ này cho Đại tiểu thư sao?”

“Tỷ ấy hiếm lạ sao?” Úy Tuệ buồn cười, dựa vào bản lĩnh của sát thủ tỷ tỷ, muốn những thứ này còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Đào Nhi ghen lời, làm bầm, không hiếm lạ thì đưa làm gì? Những thứ này đều là trong ngày thường tiểu thư thích nhất.

Nói tới, từ lúc xuyên qua cho tới nay, đây là lần đầu tiên Úy Tuệ chủ động đi tìm Úy Như Tuyết.

Hắc hắc, trước khi bộc lộ thân phận, từ đầu đến cuối nàng sợ như trong sách viết, mình sẽ bị sát thủ tỷ tỷ này hại chết không có chỗ chôn, cho nên trốn tránh mọi nơi.

Trải qua tối hôm qua, hắc hắc, nàng không bao giờ sợ nữa.

Trái lại, bởi vì có một tử tử lợi hại, nàng tự mãn không thôi, bước đi cũng nhẹ nhàng, rất có vài phần mùi vị tiểu nhân đặc chí lại càn rỡ.

Rất nhanh đã đến chỗ của Úy Như Tuyết, mấy nha hoàn vú già đang mặt ủ mày chau quét dọn đình viện, dọn dẹp hoa cỏ.

Vừa thấy Úy Tuệ tới, ánh mắt đám người lập tức sáng lên, rồi rít buông việc trong tay xuống, ân cần tới thỉnh an, trong đó, ý tứ nịnh nọt lấy lòng quá mức rõ ràng, khiến cho Úy Tuệ hơi xấu hổ, nói cho cùng, họ cũng không phải là nô tài của mình.

“Được rồi, làm việc của các người đi, ta tìm Đại tử tử.” Úy Tuệ đẩy mọi người ra, mang theo Thọ Nhi đi thẳng tới phòng ngủ.

Sau lưng, mấy nha hoàn vú già nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Nhớ thời gian trước kia các nàng đã quen kiêu ngạo hồng hách, nhưng kể từ ngày Úy Như Tuyết ở trước mặt của mọi người, cắt đứt hai tay của Lục Nhi từng chút một, mấy người các nàng thâm hận, ngoài sáng ai cũng không dám láo xược nữa.

Nhưng đáng giận là lúc trước, ba ngày hai bữa Nhị tiểu thư đều tới bắt lỗi Đại tiểu thư, ngày nào không vung mấy roi lên người Đại tiểu thư, các nàng đều cảm thấy không thoải mái, nhưng mấy ngày nay, ngay cả bóng dáng của Đại tiểu thư các nàng cũng mò không ra.

Thậm chí, cố ý thả ra tin đồn, Đại tiểu thư ngang ngược thế nào, muốn đoạt danh tiếng của Nhị tiểu thư.

Nhưng Nhị tiểu thư vẫn không có động tĩnh gì.

Mấy người các nàng sắp thất vọng rồi.

Nhưng đúng lúc thất vọng thì Nhị tiểu thư tới đây, mắt thấy Nhị tiểu thư từng bước từng bước đi tới trước cửa phòng của Đại tiểu thư, tim của các nàng đều nhảy lên, vẻ kích động gần như tràn ra trên mặt.

Đi vào, mau vào đi, đi vào hung hăng xử lý Đại tiểu thư ác độc kia một trận đi, quát chết mới tốt, như vậy các nàng cũng được giải thoát.

Nhưng mà khiến cho mọi người kinh hãi rồi.

Nhị tiểu thư không giống như ngày thường đá văng cửa phòng đi vào, mà là hết sức lễ phép gõ cửa.

Cốc cốc cốc... Mấy nha hoàn vú già đứng trong sân, hai mắt nhìn chằm chằm bàn tay trắng nõn của Úy Tuệ, chỉ thấy mấy ngón tay cong lại gõ từng cái lên cửa, ước chừng gõ mười hai cái.

Mọi người kinh hãi chảy mồ hôi lạnh khắp người.

Bên này, Úy Tuệ lại không phát hiện ra, nàng giống như một người bình thường tùy ý, gỡ vài cái lên cửa, không thấy ứng tiếng, kêu lên: “Tỷ, là ta. Tỷ muốn Cổ ngọc, ta tìm được rất nhiều nè.”

Trong phòng, Úy Như Tuyết đang ăn điềm tâm.

Mặc dù nàng không chú ý tới thức ăn, nhưng tuyết đối chú trọng bầu không khí ăn cơm.

Lúc nàng ăn cơm không thích bên cạnh có người quấy rầy, lúc này sẽ khiến cho nàng có loại cảm giác bị cướp thức ăn, khiến cho từ trong đáy lòng của nàng có cảm giác bất an.

Nhưng nghe Úy Tuệ nói tới Cổ ngọc, Úy Như Tuyết lập tức hứng thú, mặc dù tối hôm qua thấy phản ứng của nha đầu kia, nàng cũng không ôm bất kỳ hi vọng nào, nhưng ngựa chết chữa thành ngựa lành, hiện tại nàng không có một chút đầu mối nào, nhìn một cái cũng không sao.

Buông bát đĩa trong tay, nàng từ từ đứng dậy, đi ra mở cửa.

Vừa thấy Úy Như Tuyết, Úy Tuệ lập tức trở nên nhiệt tình, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy ý cười rực rỡ, khiến cho một người quen cô độc như Úy Như Tuyết cũng có chút hoảng hốt.

Có chuyện gì mà nha đầu kia vui vẻ giống như ăn mật vậy.

“Đưa đồ vào.” Bỏ qua vẻ mặt lạnh lẽo ngàn năm không đổi của Úy Như Tuyết, Úy Tuệ thân thiết kéo cánh tay của nàng, vây quanh nàng đi vào buồng trong.

Úy Như Tuyết rất không quen thân cận với người khác như vậy, muốn rút tay ra, cũng may lúc này Úy Tuệ tự mình buông lỏng ra, nàng nhìn điềm tâm trên bàn còn chưa dùng xong, còn là do mình phái người đưa qua, không khỏi cười nói: “Thế nào? Có hợp khẩu vị của tỷ không?”

Nói xong, thấy những thức ăn này không được động đến nhiều lắm, đôi mày thanh tú nhíu lại: “Sao lại không động đến? Ăn không ngon sao?”

Một bàn kia của các nàng ăn tới thấy đầy, Tiêu Diễm cũng uống một hợp sạch sẽ nước canh mà.

“Đang ăn.” Úy Như Tuyết liếc nàng một cái, ám chỉ là nàng ấy đột nhiên tới đây, quấy rầy nàng dùng cơm.

Nhưng hiển nhiên Úy Tuệ cũng không có cùng suy nghĩ với nàng, chỉ kinh hô: “Mới ăn? Vậy không phải nguội rồi sao?”

Nói xong, nàng cầm đôi đũa đã được nàng ấy dùng qua, trực tiếp gấp một chút ức thịt cá bỏ vào trong miệng, quả nhiên lạnh lẽo, sắp thành cá đông lạnh rồi.

“Không phải sớm tặng cho tử sao? Sao lúc này mới ăn, huống chi lạnh thành như vậy, nên kêu người mang đi hâm nóng chứ. Lạnh như vậy ăn vào bụng, tử không sợ đau bao tử sao.”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Úy Như Tuyết, Úy Tuệ chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Thật là không biết chiều cố mình. Điềm Nhi, người mang những thứ này vào bếp hâm nóng.”

“Dạ.” Mấy nha hoàn buồng mấy thứ trong tay ra, rồi rít tới thu dọn bát đĩa.

Úy Như Tuyết rất muốn nói không cần, cơm canh lạnh nóng đều không sao, dù sao cũng tốt hơn những thứ nàng từng ăn sống rất nhiều, nhưng thấy Úy Tuệ nhíu chặt chân mày, đột nhiên nở nụ cười, cũng không nói chuyện, mặc cho các nàng lăn qua lăn lại đi, mình thì từ từ mở ra những bao vải kia, kiểm tra ngọc bên trong.

Chỉ là, mở ra tất cả cũng không có cái mình muốn.

Úy Như Tuyết thất vọng.

Thấy vẻ mặt của nàng, Úy Tuệ cũng đoán được: “Thế nào? Không có sao?”

Úy Như Tuyết lắc đầu.

Úy Tuệ chưa từ bỏ ý định: “Vậy tử nói cho ta một chút, rốt cuộc Cổ ngọc này có hình dạng gì? Còn nữa, chỉ bằng một khối ngọc, có thể làm cho chúng ta trở về hiện đại? Ngọc này có phép tiên sao?”

Lại còn phép tiên? Có phải nàng ta đọc nhiều truyện thần thoại quá rồi không?

Úy Như Tuyết buồn cười, vừa định giải thích, bên ngoài có người bấm báo, nói là lão thái thái và lão gia trở về, phu nhân bảo hai vị tiểu thư cũng chính đôn một chút, cùng ra tiền thính đón.

Chương 42

Nghi Ngờ

Trong đại sảnh nhà chính của Úy phủ đây áp người, các loại tiếng nói tiếng cười, rất náo nhiệt.

Nhưng thời gian ba chung trà đã qua, Úy lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở chủ vị (vị trí trên cùng), hưởng thụ đám hạ nhân dập đầu bái lạy, cũng hỏi thăm Thượng Quan Tễ Nguyệt, trong lúc bà không có ở đây, mọi chuyện trong phủ đều tốt chứ?

Thượng Quan Tễ Nguyệt tất nhiên bấm báo hết mọi chuyện.

Cuối cùng, Úy lão phu nhân lại tính đưa tay muốn vỗ về an ủi Úy Vân Nhạc vẫn rúc vào bên người Thượng Quan Tễ Nguyệt, biểu lộ lòng từ ái của tổ mẫu.

Thế nhưng Úy Vân Nhạc chẳng những ngốc mà còn nhát như chuột, tay tổ mẫu còn chưa đụng tới mình, hấn sợ trốn ngay ra sau lưng Thượng Quan Tễ Nguyệt.

Thượng Quan Tễ Nguyệt đau lòng không thôi, chỉ đành phải nhận lỗi với Úy lão phu nhân.

“Đứa bé đáng thương.” Úy lão phu nhân nhẹ nhàng thờ dài, chột, lại lộ ra vui mừng cười nói: “Chỉ là, lần này đi Vân Phật Tự, lão thân tự mình hỏi Bồ Tát cho hài tử này, Bồ Tát nói bệnh của hài tử này nhất định sẽ khỏi hẳn. Ôi, ta đây cũng yên lòng.”

“Tổ nãi nãi còn vì hấn tốn ba ngàn lượng bạc tiền nhang đèn.” Dòng chính nữ Chi thứ hai Úy Minh Châu nâng khuôn mặt xinh đẹp lên, hơi kiêu ngạo nhìn Úy Vân Nhạc, trong lòng cực kì không cam tâm, một tiểu tử ngốc mà thôi, đã tốn nhiều bạc mời đại phu cho hấn như vậy rồi, lần này, đi lên chùa dâng hương, ai ngờ, tổ nãi nãi vừa ra tay lại là ba ngàn, nàng thấy mà muốn trợn trắng mắt.

Cái này còn chưa tính đến Úy Tuệ và Úy Vân Kiệt.

Chỉ với huynh muội ba người, tổ nãi nãi tốn một vạn bạc tiền nhang đèn, nói là phù hộ huynh muội bọn họ khỏe mạnh cát tường (may mắn).

Xì!

Nghĩ tới bên trong đại phòng, tính thêm kẻ ngốc Úy Như Tuyết kia nữa, tổng cộng bốn huynh muội, tất cả đều là phá sản, Úy Minh Châu vô cùng khinh thường.

Nếu tổ nãi nãi đồng ý cho chi thứ hai số bạc đó, đồng ý cho nàng, hiện tại nàng đã sớm nổi danh rồi, cần gì cả ngày phải nhắm mắt theo sau môn Úy Tuệ chứ, đến bây giờ, Thái tử điện hạ cũng chưa từng liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Con thật nhiều lời.” Úy lão phu nhân quở mắng cười liếc Úy Minh Châu, đôi mắt lại tìm tòi trong đại sảnh, hơi thất vọng hỏi: “Sao Tuệ Nhi của ta không tới? Ngược lại những người khác cũng thế.”

“Tuệ muội muội luôn luôn dậy trễ, sợ là lúc này vẫn còn ở trên giường đấy.” Biểu cô nương Vân Phượng Kiều dịu dàng nhỏ nhẹ, khẽ cười nói.

Úy lão phu nhân cũng cười: “Đúng vậy, hài tử kia rất tham ngủ. Thôi, các người đi nói cho nàng biết, đợi nàng ngủ đủ, cần phải lập tức đi tới phòng của lão thái thái ta đây. Cũng sắp hai tháng rồi, người khác còn đỡ, nhưng đứa nhỏ Tuệ Nhi này thật sự khiến cho người ta nhớ nhung mà.”

Nói xong, lại hỏi Trương ma ma bên cạnh Công chúa Minh Ca, bởi vì thân thể Công chúa Minh Ca không thoải mái, không tới được nên bà tới thay.

“Máy ngày nay lão thân không có ở đây, Nhị tiểu thư toàn bộ đều tốt chứ?”

Thật ra thì bà muốn hỏi là Nhị tiểu thư có gây họa hay không, có chọc giận Công chúa Minh Ca hay không, có lật tung Úy phủ lên không?

Trong lòng Trương ma ma cười lạnh, trên mặt vâng dạ trả lời: “Đều tốt.”

“Cũng được.” Ủy lão phu nhân nhẹ nhàng gật đầu, nhưng mà trong lòng lại nghi ngờ, lúc trước rõ ràng nghe nói chẳng những Ủy Tuệ chọc giận khiến Công chúa Minh Ca sinh bệnh, còn thiết kế làm cho người ta đánh Ủy Như Tuyết tàn nhẫn, nhưng mới không qua mấy ngày, đột nhiên Ủy Tuệ đổi tính, chẳng những đối với Công chúa Minh Ca ngoan ngoãn hiểu chuyện, ngay cả đối với Ủy Như Tuyết cũng không giống ngày trước.

Bà nhay bén cảm thấy nhất định là có người thừa dịp lúc bà không có ở đây, động tay động chân, vì sợ không may nên lúc này mới vội vã trở về, nói ra cho oai là lo lắng quý phủ, thân thể Công chúa Minh Ca yếu đuối, sợ trông nom không chu toàn.

Mà vừa trở lại, quả nhiên bà cảm giác thấy không đúng, nếu như theo ngày trước, chỉ cần vừa phát ra tin tức bà trở về, tất nhiên Ủy Tuệ là người đầu tiên bò nhào tới, nhưng giờ phút này, bà đợi lại đợi, không để ý một đường vất vả, vậy mà nha đầu kia vẫn không tới.

Xem ra, thật sự có chuyện.

Ngay lúc sắc mặt lão thái thái không ngừng biến đổi, âm thầm nghi ngờ rất cuộc kẻ nào đã động tay động chân ở sau lưng thì có nha hoàn báo lại, Đại tiểu thư Nhị tiểu thư tới.

Vốn nghe nói Nhị tiểu thư tới, trên mặt Ủy lão phu nhân vui mừng, nhưng chờ thấy Ủy Tuệ vậy mà kéo cánh tay Ủy Như Tuyết cùng đi vào, vẻ vui mừng trên mặt bà cứng đờ.

Thật ra thì, cho dù ai thấy một màn thân thiết của hai tử muội này đều sẽ cho rằng gặp quý.

“Tổ mẫu, tôn nữ tới thỉnh an người.” Ủy Tuệ mới không thèm để ý tới vẻ mặt như gặp quý của mấy người trong phòng, thân thân thiết thiết kéo Ủy Như Tuyết đi tới, hành lễ thỉnh an Ủy lão phu nhân.

Gừng càng già càng cay, khi những đôi mắt của mấy người khác sắp lờ ra thì Ủy lão phu nhân đã sớm đê nghi ngờ trong lòng xuống, từ ái vẫy các nàng.

“Mau miễn những loại nghi thức xã giao kia đi. Tuệ Nhi, nhanh đến trước mặt tổ mẫu, để tổ mẫu nhìn một chút, có mấy ngày không thấy, giống như gầy đi không ít.”

Ủy Như Tuyết không dấu vết muốn rút cánh tay của mình về, tất cả nơi này đều không hợp với nàng, nàng vốn không muốn tới đây, nhưng Ủy Tuệ lại lôi kéo nàng, không có biện pháp.

Lúc này thấy tổ tôn (bà cháu) người ta thân thiết, bản năng nàng muốn lui sang một bên.

Nhưng Ủy Tuệ vẫn kéo tay nàng không thả.

Bất đắc dĩ Ủy Như Tuyết đành phải đi theo bên cạnh nàng.

“Tổ mẫu, Tuệ Nhi cũng rất nhớ người.” Nhớ bà vì sao có thể hạ độc hại ta.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Tuệ chắt đầy ý cười, vừa lôi kéo Úy Như Tuyết đi tới, đẩy Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều ra, thân thiết tựa sát vào người Úy lão phu nhân, làm nũng khoe mẽ: “Tổ mẫu, có mang thứ tốt về cho Tuệ Nhi không? Mau lấy ra cho Tuệ Nhi nhìn một chút.”

“Con đó.” Úy lão phu nhân nhìn bộ dáng này của nàng, lại có mấy phần đắc ý.

Không uổng công sức bà bỏ ra mấy năm nay, mặc dù có người phá rối ở sau lưng, sợ cũng không dễ dàng như vậy, nhìn nha đầu này thân thiết nhiệt tình với mình như vậy, chỉ là, đột nhiên nàng lại thân thiết với Úy Như Tuyết như vậy, lại hỏi: “Là cái gì?” Thấy bà cố ý thừa nước đục thả câu, Úy Tuệ lay cánh tay của lão phu nhân, đong đưa làm nũng, rốt cuộc khiến cho Úy lão phu nhân chịu không nổi, cười duỗi ngón tay chọt xuống cái trán của nàng.

“Nha đầu nhà ngươi, xem ra nhớ tổ mẫu là giả, nhớ đồ tốt của tổ mẫu mới là thật.”

“Hi hi.” Úy Tuệ nhếch miệng cười: “Lời đó của tổ mẫu sai rồi, Tuệ Nhi nhớ tổ mẫu là thật, nhớ đồ tốt của tổ mẫu cũng là thật. Hắc hắc, huống chi, tổ mẫu đối đãi với Tuệ Nhi tốt như vậy, có đồ tốt dĩ nhiên là ưu tiên cho Tuệ Nhi.”

“Xem con nói chuyện này, ngọt quá.” Úy lão phu nhân cười đến không khép miệng được, một bên lệnh cho tâm phúc là Thương ma ma đi lấy đồ, sau đó nói với Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều bị gạt ra hai bên: “Cũng lấy lễ vật của các con mang đến, thừa dịp này đưa cho Tuệ Nhi đi, thấy nha đầu này trông mong giống như khi con không ăn được trái đào vậy.”

Úy Minh Châu thâm trầm mắt, lấy viên trân châu to bằng trứng bồ câu từ trong túi áo ra, có chút không nở đưa qua.

Ngược lại Vân Phượng Kiều không có rộng rãi như nàng ta, chỉ là một bức Long Phượng Trình Tường thêu hai mặt, nhưng cũng vô cùng xinh đẹp.

“Đều là cho ta à? Ừ, không tệ.” Úy Tuệ xem xét cảm thấy không tệ, mặc dù hai thứ này không cách nào so sánh được với những thứ tốt trong nhà mình, nhưng là được cho không, không lấy thì thật phí.

Nàng vội kêu Thọ Nhi đứng ngoài cửa chờ hầu hạ đi vào thu hai thứ này.

Cuối cùng, thấy hai nha đầu không lên tiếng, Úy Tuệ giả bộ nghi ngờ hỏi: “Không còn nữa sao?”

“Cái gì?” Vân Phượng Kiều sững sốt, khó hiểu.

Trong mắt Úy Minh Châu có lửa: “Ngươi còn muốn cái gì?” Nàng rất không dễ dàng mới dâng minh châu Nam Hải ra được, tiểu tiện nhân này còn không biết đủ sao?

Thấy hai nàng như thế, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Tuệ trầm xuống: “Đại tỷ tỷ cũng ở đây, lễ vật của các ngươi cho nàng đâu?”